

Follinus Anna

ZARÁNDOKÚT

Zárt fényekből kibomlik a szó,
árnyékot vet saját magára,
míg repedező falak mentén
háló feszíti bele a tájba.

A zarándokút alattunk épül,
s legalábbis hozzánk elvezet,
ha felgyülemlett fájdalmaimat
sikolyokká formálja a kezed.

Visszhangjaink végül mind elkopnak,
elmorzsolódnak a kőzetben.
A csönd az a belső zuhanás,
amelyben istent megszegem.

Kortárs, 2015/7-8.